

Arrest

nr. 303 592 van 22 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris 7 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDEPUT *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België op 25 november 2020 binnenkwam, diende op 25 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 april 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in beroep (RvV 30 november 2022, nr. 281 162).

1.3. Op 10 januari 2023 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 26 april 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 27 juli 2023 diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 7 september 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 11 september 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 27/07/2023
Overdracht CGVS: 31/08/2023

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Somalische nationaliteit te beschikken, geboren te zijn op [...] januari 1997 in Mogadishu en te behoren tot de Abgal-clan. U dient op 25 november 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Op 28 april 2022 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 30 november 2022 (arrestnr. 281.162). U keert niet terug naar uw land van herkomst.

U dient op 10 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Het CGVS verklaart uw verzoek niet-ontvankelijk op 26 april 2023. U dient geen beroep in tegen deze beslissing. U keert niet terug naar uw land van herkomst.

U dient op 27 juli 2023 een derde verzoek in. Voor de DVZ verklaart u te vrezen door uw tante gedood te worden omdat zij lid is van Al Shabaab aangezien ze u had gedwongen om te huwen met een lid van Al Shabaab. U verklaart eveneens gedesinfibuleerd te zijn en te vrezen dat u ervan beschuldigd wordt overspel gepleegd te hebben.

In het kader van de huidige procedure legt u volgende documenten neer: een bewijs van nationaliteit en een invulformulier van de Somalische ambassade te België, een medisch dossier omtrent uw desinfibulatie, medische attesten uit 2021, een psychologisch verslag (dd. 25/07/2023) en een psychiatrisch verslag (dd. 04/07/2023). Uw advocate stuurde eveneens een e-mail naar het CGVS (dd. 01/09/2023).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart bij de registratie van uw huidige verzoek psychische problemen te hebben (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) – Type 1, dd. 27/07/2023), en later verklaart u nachtmerries te hebben en paranoïde te zijn (Verklaring Volgend Verzoek dd. 29/08/2023 (verder VVV 2), vraag 13). U onderbouwt uw verklaringen met zowel een verslag omtrent een begeleiding door een psycholoog (dd. 25/07/2023, opgesteld door dr. R. E. R.) en een psychiatrisch verslag (dd. 04/07/2023, opgesteld door dr. E. D.) waaruit blijkt dat u voldoet aan de voorwaarden van een post-traumatisch stresssyndroom met symptomen van dissociatie. Echter, door de DVZ gevraagd of er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordt u ontkennend (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, dd. 29/08/2023). Uw verklaring dat u gevraagd had om een vrouwelijke tolk omdat de vorige tolk u slecht deed voelen en niet alles correct vertaalde (VVV 2, vraag 24), kan evenmin weerhouden worden, aangezien u bij aanvang van het onderhoud aangaf dat u uw problemen ook aan een man kan vertellen (notities CGVS dd. 16/03/2022, p. 4). De RvV sloot zich hierbij aan (arrestnr. 281.162, p. 13-14). Bovendien blijkt uit het door u neergelegde verslag van een CT-scan van de hersenen (dd. 29/03/2021) dat er geen zichtbare anomalieën te zien waren. Het attest van neuroloog N. T. (dd. 22/07/2021) stelt bovendien dat er twee maal een hersenscan genomen werd en dat beide malen geen afwijkingen gevonden konden worden.

In het psychiatrisch verslag stelt dokter E. D. dat u voldoet aan de voorwaarden van een PTSS. Er dient echter opgemerkt te worden dat u pas vanaf 26/04/2023 begeleid wordt door dokter E. D. en dat u haar 4 keer ontmoet heeft. In zijn attest omtrent een psychologische begeleiding van 25 juli 2023 stelt dr. R. E. R. eveneens dat u kenmerken van PTSS vertoont. Uit beide verslagen kan echter niet afgeleid worden of en welke onderzoeken werden uitgevoerd om op objectieve wijze vast te stellen of u wel degelijk te kampen

heeft met PTSS, dan wel enige andere psychologische problematiek, zodat aldus dient te worden aangenomen dat uw verklaring dat u te kampen heeft met geheugen- en andere psychologische problemen louter en alleen is gebaseerd op uw eigen verklaringen. Uit de neergelegde verslagen kan niet worden afgeleid dat u, omwille van de verklaarde symptomen die u vertoont, in de absolute onmogelijkheid verkeert de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Dit blijkt alleszins niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS (notities CGVS dd. 16/03/2022). Bovendien blijkt uit geen van beide verslagen hoe het desbetreffende onderhoud van mevrouw dan wel aangepakt had moeten worden door het CGVS.

Er dient eveneens opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds een attest van psycholoog M. B. (dd. 09/03/2022) neergelegd heeft. Dit attest stelde dat u bepaalde psychosomatische klachten heeft die gelinkt zijn aan uw ervaringen in Saoedi-Arabië en Somalië. Deze vaststellingen die door M. B. gemaakt werden, waren echter gebaseerd op uw eigen verklaringen, net zoals beide verslagen die u in het kader van huidige procedure neerlegt.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, nl. dat uw tante u heeft proberen uit te huwelijken aan een lid van Al Shabaab omdat zij zelf ook lid is van deze groepering.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw langdurig verblijf in Saoedi-Arabië en omdat u geen duidelijkheid verschaftte over uw herkomstregio in Somalië. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. U diende een volgend verzoek in, maar dit werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U wijt uw ontoereikende verklaringen voor het CGVS immers aan het feit dat u een vrouwelijke tolk gevraagd had, maar dat de aanwezige tolk (bij het persoonlijk onderhoud voor het CGVS) u slecht deed voelen en niet alles correct vertaalde (VVV 2, vraag 24). In het kader van uw eerste volgend verzoek werd er reeds op gewezen dat dergelijke vergoelijking niet volstaat.

In het kader van de huidige procedure legt u een bewijs van nationaliteit (dd. 07/07/2022) en het formulier dat u invulde om dit bewijs te vragen aan de Somalische ambassade te Brussel, neer. Uit het arrest van de RVV blijkt echter dat u reeds in het kader van de beroepsprocedure dit bewijs heeft neergelegd. De RVV oordeelde hieromtrent reeds "(...) na zorgvuldig onderzoek van het thans door verzoekster neergelegde stuk, van oordeel dat de neergelegde nationaliteitsverklaring geen afdoende bewijswaarde biedt om de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar herkomst te herstellen. Dit document vermeldt dat het werd afgegeven op vraag van de aanvrager na verificatie van de bron en de geldigheid van diens officiële identiteitsdocumenten. Het is de Raad evenwel niet duidelijk op basis van welke identiteitsdocumenten de Somalische ambassade te Brussel de gegevens vervat in de nationaliteitsverklaring heeft onderzocht en geverifieerd. Het is voor de Raad ook niet mogelijk om na te gaan op welke wijze en op

basis van welke identiteitsdocumenten de Somalische ambassade de gegevens vermeld in de door haar afgeleverde nationaliteitsverklaring heeft geverifieerd. Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van dit document. Ten overvloede merkt de Raad op dat deze documenten hoe dan ook niet aantonen dat verzoekster tot aan haar vertrek uit Somalië in het dorp Tulo Adad heeft verbleven. De bewijsstukken die verzoekster neerlegt zijn aldus niet bij machte om de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar herkomst en asielmotieven te remediëren" (arrestnr. 281.162, p. 19). Dit bewijs van nationaliteit is aldus geen nieuw element. Het formulier dat u zelf heeft ingevuld om het bewijs van nationaliteit aan te vragen, werpt evenmin een ander licht op uw eerdere verklaringen.

In het kader van de huidige procedure verklaart u voor de DVZ dat u zich heeft laten openmaken (VVV 2, vraag 17). U toont aan dat u gedesinfibuleerd bent via medische documenten van CHU Saint-Pierre en CeMaVie. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Somalië omdat u ervan beschuldigd zou worden overspel gepleegd te hebben. In het kader van uw eerste verzoek hernam de RVV in haar arrest de motivering van het CGVS omtrent een desinfibulatie, nl. "Betreffende de door u voorgelegde aanvraag tot defibulatie en besnijdenisattest, dient te worden verwezen naar het feit dat u geen zicht biedt op uw werkelijke herkomstregio en verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar Europa. Bijgevolg biedt u de Belgische asielinstanties geen zicht op waar en in welke omstandigheden u verbleef voor uw komst naar Europa. Bovendien (...) koppelt u ook geen vrees aan een eventuele de- of herinfibulatie bij terugkeer naar Somalië (CGVS, p. 32 en 33)" (arrestnr. 281.162, p. 19). Dat u in het kader van onderhavig verzoek evenwel een vrees koppelt aan de inmiddels uitgevoerde desinfibulatie, toont echter geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aan daar u nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijke herkomstregio en verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar Europa. De door u neergelegde medische documenten i.h.k.v. uw desinfibulatie kunnen het voorgaande dan ook niet wijzigen.

In haar e-mail van 01/09/2023 verwijst uw advocate naar diverse arresten van de RVV en de CCE aangaande vrouwen die een desinfibulatie ondergingen. De arresten van de RVV hebben echter geen precedentswaarde. Bovendien gaat uw advocate volledig voorbij aan het feit dat er in het kader van uw eerste verzoek wel degelijk vragen gesteld werden omtrent een mogelijke toekomstige desinfibulatie en het risico dat u dan zou lopen, maar dat u geen zicht bood op uw werkelijke herkomstregio en verblijfplaatsen (zie supra). De e-mail van uw advocate werpt dan ook geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

In het kader van de huidige procedure legt u tevens medische verslagen neer die opgesteld werden in de loop van het jaar 2021. Hieruit blijkt dat u in maart 2021 twee hersenscans heeft gehad, maar dat er geen afwijkingen konden vastgesteld worden. Het is niet ernstig in het kader van uw huidige procedure nog medische documenten neer te leggen die in 2021 opgesteld werden, te meer daar u na het opstellen van deze documenten nog een onderhoud voor het CGVS gehad heeft, een beroepsprocedure bij de RVV heeft doorlopen en u een eerste volgend verzoek ingediend heeft bij de DVZ.

U legt eveneens een verslag van uw psychiater dr. E. D. en een verslag van uw klinisch psycholoog dhr. R. E. R., neer. Uit beide verslagen blijkt dat u lijdt aan post-traumatische stress. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de psychiater, noch de klinisch psycholoog, die volledig afhankelijk zijn van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen. Deze attesten zijn aldus niet van die aard dat zij eenduidig kunnen aantonen dat uw PTSS effectief en eenduidig te wijten is aan de problemen in uw land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3 tot 48/7, 48/9 en 57/6/2, § 1, en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog verwijst verzoekster naar haar psychologische problematiek en stelt dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Dienaangaande verwijst verzoekster naar het feit dat ze een genitale verminking type 3 heeft meegemaakt, hetgeen een ernstige vorm van geweld betreft die het niveau van marteling bereikt. Verzoekster verwijst hierbij naar rechtspraak en landeninformatie.

Verzoekster is van mening dat ze blijkt heeft gegeven van een psychologische kwetsbaarheid en dat ze een gepaste behandeling moest krijgen en somt hierbij een aantal maatregelen op:

*–“haar horen in het kader van haar latere VIB, langer dan enkel op DVZ, waar het verhoor meer dan psychologisch verontrustend was (zie hierboven, opmerking van de ambtenaar);
–een vrouwelijke OP;
–een vrouwelijke tolk; een OP en een tolk die een opleiding in gendergeweld hebben gevolgd;
–voldoende pauzes; mogelijkheid om het verhoor in wachtstand te zetten, enz;”*

Het nieuwe element dat verzoekster in het kader van het onderhavige verzoek aanvoert, is het feit dat zij in de zomer van 2023 een desinfibulatie-operatie heeft ondergaan, waardoor de genitale verminking type 3 die zij in het verleden had ondergaan, is *“geannuleerd”*. Haar huidige verzoek is gebaseerd op haar desinfibulatie en de gevolgen voor haar, niet op haar vorige motieven.

Ten tweede, voor wat betreft haar desinfibulatie, beperkt de bestreden beslissing zich ertoe op een partijdige en gedeeltelijke verwijzing naar delen van het arrest van de Raad tot afwijzing van verzoeksters eerste aanvraag, dat werd uitgesproken op een datum waarop verzoekster nog niet was geopereerd, waardoor geen juist beeld wordt gegeven van wat de Raad heeft gezegd.

De situatie van verzoekster is niet meer dezelfde. De operatie is uitgevoerd en er bestaat dus een objectief risico dat zij opnieuw wordt verminkt, aangezien zij in het verleden reeds het slachtoffer van verminking is geweest.

Dit is een nieuw element dat zorgvuldig en voorzichtig moet worden geanalyseerd en dat dus niet kan worden afgewezen door een beslissing tot niet-ontvankelijkheid.

Verzoeksters raadsman stuurde ook een gemotiveerde brief naar de commissaris-generaal om het nieuwe verzoek van verzoekster te staven waarmee niet adequaat rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing.

Men heeft duidelijk te maken met martelingen en een onmenselijke en vernederende behandeling, een aspect van verzoeksters zaak dat nooit voldoende aandacht heeft gekregen. Nochtans, wanneer verzoekster heeft aangetoond dat zij in het verleden werd vervolgd, vereist artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal het risico dat deze vervolging in de toekomst zal worden herhaald, grondig analyseert.

De commissaris-generaal voert geen analyse van de politieke beslissing van verzoekster om haar desinfibulatie te ondergaan, voor zover dit een daad is tegen de Somalische samenleving als geheel waarin de vrouw een tweederangsburger is.

De bestreden beslissing kan niet volstaan met een verwijzing naar het feit dat verzoekster geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar verschillende eerdere verblijfplaatsen.

De commissaris-generaal had verzoekster moeten horen omdat een desinfibulatie een objectief nieuw element vormt die duidelijk de kansen vergroten dat de internationale bescherming aan verzoekster zou worden toegekend.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad.

De commissaris-generaal stelt dat er wel vragen werden gesteld over een toekomstige, mogelijke desinfibulatie en het risico dat verzoekster dan zou lopen, maar dat verzoekster geen zicht bood op haar werkelijke herkomstregio. Dit antwoord is irrelevant en bevestigt de vaststellingen van verzoekster: als er op het einde van haar interview enkele vragen aan verzoekster gesteld werden nadat de raadsman de nadruk heeft gelegd op het feit dat deze vragen niet aan verzoekster werden gesteld, kan men niet vaststellen dat dit grondig onderzocht werd.

De *protection officer* had voor het interview geen onderzoek gedaan over herinfibulatie.

Verzoekster verwijst naar het persoonlijk onderhoud.

De vragen die gesteld werden, waren over een mogelijke toekomstige desinfibulatie maar geen vragen over de daarbij gepaard context, hetgeen niet voldoende grondig is. Verzoekster verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad, waarin wordt gesteld dat het belangrijk is om de persoonlijke en individuele situatie van de vrouw te onderzoeken.

De vragen over een toekomstige, mogelijke desinfibulatie zijn niet meer relevant aangezien de desinfibulatie nu is gebeurd. Het is geen toekomstig of hypothetisch element meer.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen

uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De Raad merkt op dat verzoekster in het kader van haar derde verzoek een nieuw element aanbrengt. Verzoekster onderging namelijk een operatie met het oog op desinfectatie. Echter, is de Raad van oordeel dat dit geen element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde regio van herkomst in Somalië (RvV van 30 november 2022, nr. 281 162). Verzoekster betwist deze beoordeling in haar huidige verzoekschrift niet.

Verzoekster stelt vooreerst dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid. Evenwel overweegt bestreden beslissing hieromtrent terecht het volgende:

“Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart bij de registratie van uw huidige verzoek psychische problemen te hebben (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) – Type 1, dd. 27/07/2023), en later verklaart u nachtmerries te hebben en paranoïde te zijn (Verklaring Volgend Verzoek dd. 29/08/2023 (verder VVV 2), vraag 13). U onderbouwt uw verklaringen met zowel een verslag omtrent een begeleiding door een psycholoog (dd. 25/07/2023, opgesteld door dr. R. E. R.) en een psychiatrisch verslag (dd. 04/07/2023, opgesteld door dr. E. D.) waaruit blijkt dat u voldoet aan de voorwaarden van een post-traumatisch stresssyndroom met symptomen van dissociatie. Echter, door de DVZ gevraagd of er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordt u ontkennend (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, dd. 29/08/2023). Uw verklaring dat u gevraagd had om een vrouwelijke tolk omdat de vorige tolk u slecht deed voelen en niet alles correct vertaalde (VVV 2, vraag 24), kan evenmin weerhouden worden, aangezien u bij aanvang van het onderhoud aangaf dat u uw problemen ook aan een man kan vertellen (notities CGVS dd. 16/03/2022, p. 4). De RvV sloot zich hierbij aan (arrestnr. 281.162, p. 13-14). Bovendien blijkt uit het door u neergelegde verslag van een CT-scan van de hersenen (dd. 29/03/2021) dat er geen zichtbare anomalieën te zien waren.

Het attest van neuroloog N. T. (dd. 22/07/2021) stelt bovendien dat er twee maal een hersenscan genomen werd en dat beide malen geen afwijkingen gevonden konden worden.

In het psychiatrisch verslag stelt dokter E. D. dat u voldoet aan de voorwaarden van een PTSS. Er dient echter opgemerkt te worden dat u pas vanaf 26/04/2023 begeleid wordt door dokter E. D. en dat u haar 4 keer ontmoet heeft. In zijn attest omtrent een psychologische begeleiding van 25 juli 2023 stelt dr. R. E. R. eveneens dat u kenmerken van PTSS vertoont. Uit beide verslagen kan echter niet afgeleid worden of en welke onderzoeken werden uitgevoerd om op objectieve wijze vast te stellen of u wel degelijk te kampen heeft met PTSS, dan wel enige andere psychologische problematiek, zodat aldus dient te worden aangenomen dat uw verklaring dat u te kampen heeft met geheugen- en andere psychologische problemen louter en alleen is gebaseerd op uw eigen verklaringen. Uit de neergelegde verslagen kan niet worden afgeleid dat u, omwille van de verklaarde symptomen die u vertoont, in de absolute onmogelijkheid verkeert de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Dit blijkt alleszins niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS (notities CGVS dd. 16/03/2022). Bovendien blijkt uit geen van beide verslagen hoe het desbetreffende onderhoud van mevrouw dan wel aangepakt had moeten worden door het CGVS.

Er dient eveneens opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds een attest van psycholoog M. B. (dd. 09/03/2022) neergelegd heeft. Dit attest stelde dat u bepaalde psychosomatische klachten heeft die gelinkt zijn aan uw ervaringen in Saoedi-Arabië en Somalië. Deze vaststellingen die door M. B. gemaakt werden, waren echter gebaseerd op uw eigen verklaringen, net zoals beide verslagen die u in het kader van huidige procedure neerlegt.”

Waar verzoekster nog stelt dat ze gelet op haar kwetsbaarheid nood heeft aan een persoonlijk onderhoud met gepaste procedurele waarborgen gelet op haar gender, wijst de Raad verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeksters aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster psychologische problemen zou hebben, verplicht de commissaris-generaal niet tot het organiseren van een persoonlijk onderhoud, noch belet het de commissaris-generaal overeenkomstig het

bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekster als nieuw element aanvoert dat ze niet langer geïnfibuleerd is, en meent dat verwijzingen naar haar ongeloofwaardige herkomst niet volstaan om te stellen dat dit geen nieuw element uitmaakt dat haar eerdere verzoeken om internationale bescherming in een ander daglicht plaatst, is de Raad van mening dat van verzoekster die in België een nood internationale bescherming kenbaar maakt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door haar herkomst waarheidsgetrouw uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. Verzoekster kan immers niet gevolgd worden waar zij stelt dat haar werkelijke regio van herkomst irrelevant is. Wanneer zij geen zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert zij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming. Door haar gebrekkige medewerking, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, wanneer en om welke redenen zij haar werkelijke land of regio van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg beklemtoond worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de actoren van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt en de persoonlijke aspecten van verzoekster betreffen waarover enkel zij de nodige klaarheid kan scheppen, te verhullen, maakt zij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen. Verzoekster beperkt zich aldus tot een louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster moet de vrees *in concreto* aannemelijk maken. Verzoekster blijft hierbij echter in gebreke.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar VGV of de gevolgen daarvan. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig, gezien elke zaak op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Verzoekster maakt bovendien op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen kan genoegzaam worden besloten dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangevoerd of aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijft niet.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP